

Milujem *Krista*

„Milujem Krista,“ volal, zatiaľ čo sovietski vojaci ho bili kolbami a kričali: „Zriekni sa viery!“ „Nie, ja milujem Krista!“ Rehotajúci sa vojaci ho zaživa zakopali. Umierajúc stále držal v ruke ruženec. Tak zahynul môj dedo. „Bože, ako je dobre zomierať v tvojej Katolíckej cirkvi,“ kričal kňaz Ján Lukáč, farár v našej farnosti v Bare na juhu strednej Ukrajiny. Zato, že sa nechcel zriecť viery, stiahli ho z kože, vypichli oči, odrezali nos a uši, polomŕtveho ho vláčili po meste a potom hodili do jamy s vápnom. Len v roku 1937 v našej farnosti zahynulo 9367 ľudí preto, že si Krista cenili väčšími než život.

Milujem Krista!!! On je moja radosť. Keď sa vraciam na Ukrajinu z nášho Vyššieho seminára misionárov oblátov Nepoškvrmenej Panny Márie v Obrze, tak cestou v takmer každej dedine v Poľsku vidím vežu kostola a kríž, čo znamená, že je tam Boh. To je niečo, čo sa mi na Poľsku najviac páči a najviac ma dojíma. Je to niečo nádherné! Mat' každý deň Boha; kto ho má, má všetko.

Milujem Krista!!! On mi dal vieru. V mojej vlasti ešte donedávna chceli vyhnúť vieru zo srdca každého človeka. Vyše tristo tisíc kostolov vyhodili do vzduchu, prerobili na továrne, opravovne traktorov, stajne. Vyše 45000 biskupov a kňazov bolo umučených vo väzenských celách, polievali ich studenou vodou a zamrzli, hádzali ich do parných kotlov. Stalin roku 1932 vyhlásil protináboženský päťročný plán, ktorý tvrdil: „Do konca roku 1937 v Sovietskom zväze nebude potrebný ani jeden kostol a ľudia zabudnú, čo je náboženstvo.“

Keď na Ukrajine zničili už takmer všetky kostoly, chceli zbúrať aj náš farský kostol v Bare. Keď sa to farníci dozvedeli, obkolesili ho a nedovolili ho zbúrať. Keď sa ku kostolu blížili buldozéry, veriaci sa hádzali pod ne. Tak zostávali deň a noc cez dva mesiace na blate, v daždi a snehu. Ženy a deti sa doma postili, modlili, cestovali do Kyjeva i do Moskvy, no kostol nedovolili zbúrať. 22. decembra milicionári stiahli vojenské jednotky z blízkeho okolia a každého z brániacich zaživa navliekali cez uši na oceľový drôt. Každému z nich pred umučením ponúkali: „Ak sa zriekneš viery, dostaneš slobodu.“ Ani jeden sa nepoddal. Nejednen z nich mal okolo 33 rokov, ako Kristus, bál sa smrti, zanechal rodinu, deti. Umrel, lebo veril. Vďaka silnej viere je kostol v Bare jeden zo zopár kostolov na celej Ukrajine, ktoré neboli zničené.

Milujem Krista!!! On bol mojou silou. Keď sa mi v škole často vysmie-

foto: archív MSI

vali, keď mi kázali pred celou triedou si kľaknúť, pred učiteľmi sa modliť, spievať náboženské piesne, keď ma bili a hovorili mi: „Ty nikde nebudeš kňazom!“, utekal som k dverám kostola, aby som sa pozrel na Krista. On bol mojou silou zvlášť vtedy, keď som mal trinásť rokov a na nástupe celej školy ma na sviatok Božieho narodenia pred všetkými nazvali „nepriateľom národa“ a za trest mi zobrali kabátik, lebo som bol na polnočnej omši. Vtedy som sa musel vracat' domov päť kilometrov v zime len v košeli. Keď som už nevládal ísť, plazil som sa. Keď som už takmer zamrzal a strácal som vedomie, stále som si pripomínal, že stojím za to veriť v Boha, keď už toľko ľudí umrelo za jeho kráľovstvo. Boh mi pomohol prežiť. Nezamrzol som. Náhodou ma ktosi našiel na ceste, už trochu zasypaného snehom. Osem mesiacov som ležal v nemocnici. Dodnes nepočujem na jedno ucho.

Milujem Krista!!! Dal mi dobrých rodičov. Nikdy im neprestanem byť vďačný za to, že v takej ťažkej dobe ma brávali do kostola; že neraz v noci vyťahovali staré a opotrebované náboženské knižky, zakopané v záhrade alebo niekde v lese, a z nich ma učili modliť sa. Pamätám sa,

foto: archív MSI

ako sa príprava na prvé sväté prijímanie robila v súkromnom dome jedného z veriacich. Katechétku nás stíšeným hlasom učila katechizmus, kým rodičia stáli pred dverami, aby zabránili vojsť milicionárom. Samotná slávnosť bola v noci za zatvorenými dverami kostola, pretože podľa vládneho nariadenia deti nesmeli prijímať nijaké sviatosti. Vtedy sme celú noc strávil v tmavej kostolnej veži, ktorú zvonku obkľúčila milícia, lebo ktosi udal, že deti majú prvé sväté prijímanie. Až ráno, keď sa farníci dozvedeli, že sme obkľúčení, zachránili nás pred odvezením do detského domova.

Milujem Krista za to, že som oblát, v habite, s ružencom za pásom. Dal mi svätú mamu, ktorá ma stále učila hlboko veriť. Do kostola som mal osem kilometrov. No napriek tomu, že podľa vládneho zákazu deti do osemnástich rokov nesmeli ani len vstúpiť do kostola, mama ma každú nedeľu brala so sebou. V blate, daždi a snehu, poľnými cestami. A keď som už nevládal ísť, lebo som bol malý a boleli ma nohy, brala ma na chrbát a niesla. Dodnes si pamätám tie cesty a mamin chrbát. A keď sme sa zhromaždili pri zamknutej kostolnej bráne a prichádzali milicionári, rodičia ma skrývali do kriakov, zakrývali vlnenou šatkou, aby ma nezobrali do detského domova. Pamätám sa, ako na sviatok Všetkých svätých milicionári na nás hádzali sklo, kamene, trhali nám sviece z rúk a bili nimi ľudí po hlavách. Bolo nám ťažko, ale vytrvali sme, lebo rodičia nás vždy učili, že pre vieru treba niekedy aj trpieť. Raz, keď k nám prišiel kňaz a pýtal sa ma, čím chcem byť, povedal som, že pápežom, aby som svoju mamu mohol vyhlásiť za svätú. Mama mala ukončené vysokoškolské štúdium, no nikdy nedostala od štátu zamestnanie, a to len preto, že chodila do kostola. 32 rokov pracovala s motykou na poli v kolchoznej brigáde.

Milujem Krista za Cirkev na Ukrajine, ktorá zložila skúšku zo zrelosti svojej viery. Vytrvala napriek špehovaniu, mučeniu, zabíjaniu, napriek desiatkam rokov deportácií a obrovského pustošenia. Vytrvala vďaka silnej viere a vzdoru počas prenasledovaní. Dnes žije, rozvíja sa, hlása Božie slovo a udeľuje sviatosti. Ľudia majú v úcte kňazov i rehoľníkov, ktorí k nám prišli z cudziny. Vo svojej vlasti mali dobre pastoračné i materiálne podmienky, no opustili všetko, aby uprostred mnohých existenčných ťažkostí a každodenných prenasledovaní prináša-

li radostnú zvesť na Ukrajinu. Moji krajanovia sú presvedčení, že kňaz alebo rehoľná sestra, ktorí prišli z cudziny, musia skutočne žiť s Kristom. Vďaka ich pomoci sa ľudia hrnú do Cirkvi. Je pravda, že po páde komunistického režimu je na Ukrajine kríza, nielen morálna, ktorá sa prejavuje obrátim človeka o všetky ľudské hodnoty, ale aj materiálna. Mnohí ľudia aj pol roka nemajú nijakú výplatu, v niektorých rodinách sa je jedno sýtejšie jedlo raz za dva dni. Niekedy celý príjem stačí na dvadsať chlebov. Napriek takým veľkým existenčným ťažkostiam Cirkev prekvitá. Vznikajú nové kostoly, kláštory, pastoračné centrá, nemocnice.

Milujem Krista za Kongregáciu misionárov oblátov Nepoškvrnenej Panny Márie, členom ktorej som už sedem rokov. Vďaka tomu, že prišli na Ukrajinu, že vychádzajú v ústrety núdznym, mnohí ľudia nachádzajú Krista.

V Gnievani na Podolsku slúžia chudobným rozdávaním liekov zadarmo. Za štyri roky už 23000 chorých dostalo lieky z ich lekárne, ktorá sa nachádza v našom kláštore. Prinášajú Krista všetkým, ktorí na neho čakajú v múroch zničených kostolov, na cestách, večer v tuneloch, nemocniciach a väzeniach. Obláti im dávajú Boha a dávajú Boha im dávajú všetko.

O hodnote človeka rozhoduje to, koho miluje. Ak miluješ Boha, stávaš sa mu podobným. Ak sa o Krista nezaujímáš, si jeho nepriateľom. Znamená to, že neveríš, že je Boh. Ľudia každej doby buď Krista

foto: archiv NSI

prijímajú. alebo ho odmietajú. Čo dosiahol svet bez Krista? Zväčšil svoju moc, ale nerozmnožil svoju radosť. Vybudoval veľa systémov, z ktorých ani jeden nie je a nebude večný. Jedinou oporou je kresťanská viera, lebo stojí na sile Ducha Svätého. Neexistuje strela, ktorá by ju mohla zasiahnuť; niet prekážky, ktorá by ju mohla zadržať. Ani smrť. Kde je viera, tam nie je strach. Môžu ti zobrať chlieb, ale nemôžu ti zobrať miesto v nebi. Môžu ti ukradnúť mzdu, ale nezoberú ti večnú odmenu v nebi. Môžu zabiť tvoje telo, ale nezničia tvoju dušu.

Pavel Vyškovskij, OMI ■

foto: archiv NSI